

ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Σ' ἐβένινο κρεββάτι, στολισμένο
μὲ κοραλλένιους ἀετούς, βαθυὰ κοιμᾶται
ὁ Νέρων — ἀσυνείδητος, ἥσυχος, κ' εὐτυχής·
ἀκμαῖος μὲς στὴν εὐρωστία τῆς σαρκὸς
καὶ στῆς νεότητος τ' ὥραιο σφρῖγος.

Ἀλλὰ στὴν αἴθουσα τὴν ἀλαβάστρινη ποῦ κλείνει
τῶν Ἀηνοβάρβων τὸ ἀρχαῖο λαράριο
τὶ ἀνήσυχοι ποῦ εἶν' οἱ Λάρητές του.
Τρέμουν οἱ σπιτικοὶ μικροὶ θεοὶ
καὶ προσπαθοῦν τ' ἀσήμαντά των σώματα νὰ κρύψουν.
Γιατὶ ἄκουσαν μιὰ ἀπαίσια βοή,
θανάσιμη βοή τὴν σκάλα ν' ἀνεβαίνει·
βήματα σιδερένια ποῦ τραντάζουν τὰ σκαλιά.
Καὶ λιγοθυμισμένοι τώρα οἱ ἄθλιοι Λάρητες
μέσα στὸ βάθος τοῦ λαράριου χώνονται,
ὁ ἓνας τὸν ἄλλονα σκουντᾷ καὶ σκουντουφλᾷ,
ὁ ἓνας μικρὸς θεὸς πάνω στὸν ἄλλον πέφτει
γιατὶ κατάλαβαν τὶ εἶδος βοή εἶναι τούτη,
τᾶννοιωσαν πιά τὰ βήματα τῶν Ἑριννύων.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

Η ΧΙΟΝΟΝΕΡΑΪΔΑ

ΣΤΟ TUNKU MANSUR B. S. A. H.

Μιὰν ὥραιάν ἡμέρα στὴν ἀρχὴ τοῦ χειμῶ-
να, τὴν ὥρα πὸν τὸ χιόνι ἀδιάκοπα πέφτοντας
ὑφαίνει τὸν ὁλόλευκο μανδύα τῆς φύσης καὶ
φάνταζε καὶ γυάλιζε κάτω ἀπ' τὴς κρυερὰς
ἀχτίδες τοῦ ἡλίου τοῦ Βοριᾶ καὶ τὰ παιδιὰ τῆς

γειτονιάς χαρούμενα κι ὅλο ζωὴ καὶ κίνηση
ἐπαιζαν στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ καὶ διασκέ-
δαζαν φτιάνοντας ἀνθρώπους ἀπὸ χιόνι, ἓνας
γέρος μὲ τὴ γρηοῦλά του παρακολουθοῦσαν μὲ
συγκίνηση καὶ τὴν καρδιά πνιγμένη ἀπὸ θλίψη,

— γιατί δὲν εἶχανε κι αὐτοὶ παιδιὰ, — τὸ ὁμορφο θέαμα τοῦ τρελλοῦ μικρόκοσμου. Κι ἐκεῖ ποῦβλεπαν τὴ Νειότη ἀνυπόταχτη νὰ γελᾷ καὶ νὰ γλεντᾷ, μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία τοὺς ἤρθε κι ἀποφάσισαν κ' αὐτοὶ νὰ θυμηθοῦνε τὰ νειάτα τους, κάμνοντας ἓνα παιδάκι ἀπὸ χιόνι.

Τῶπαν καὶ τῶκαναν μιὰ μεγάλη πέτρα τοὺς ἐχρησίμευσε γιὰ κορμὶ τῆς χιονόκουκλας. Τῆς ἔκαμαν τὰ χέρια, τὰ πόδια καὶ τὸ κεφάλι, ἀπὸ χιόνι πάντα. Ὁ γέρος ἔκαμε τὴ μήτη καὶ τὰ μάτια, ἀλλὰ δὲ πρόφθασε νὰ τελειώσῃ καὶ τὸ στόμα κι αἰσθάνθηκε μιὰ ζεστὴ ἀναπνοὴ νὰ τοῦ θερμαίνει τὸ χέρι. Τὸ μικρὸ ἐκεῖνο στοματάκι ἀρχίνηζε νὰ σαλεύῃ. Μέσα στὰ γαλάζια μάτια τῆς ἄπειρ' ἀστέρια ψιλαρμένιζαν. Ἡ κούκλα ζωντάνευε καὶ τὸ χιόνι ἔπεφτε ὥσπου μιὰν ὁμορφὴν σὰν τὸν κρίνο κόρη προβάλε κι ἄπλωσε τὰ δόλασπρα τῆς μπρατσάκια γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ τοὺς τρομαγμένους γερόντους.

Ἡ γρηὶὰ τὴν πῆρε ἀπαλά-παλά στὰ τρεμάμενα χέρια τῆς γιὰ νὰ τὴ φέρῃ σπιτί καὶ στὸ δρόμο ὅλο φιλιὰ τῆς ἔδινε καὶ χαϊδευτικὰ τῆς φώναζε: — χιονόκρινό μου, χιονονεραῖδά μου.

Τὸ κορίτσι καταπληκτικὰ μεγάλωνε ὥρα μὲ τὴν ὥρα — καθὼς λὲν στὰ παραμῦθια — κι ὅλ' ὁμόρφαινε καὶ γίνονταν πιὸ γλυκειά. Τίποτε δὲν τῆς ἔλειπε παρὰ λίγη κοκκινάδα στὰ ὀλοστρογγυλά μαγουλάκια τῆς, ποῦταν πιὸ ἄσπρα κι ἂπ' τὰ κάτασπρα τὰ χιόνια, ἦταν σὰ νὰ μὴν εἶχε σταλαγματιὰ αἱμάτου στὶς φλέβες τῆς.

Ὁ χειμῶνας ἀργόσβυνε. Ὁ ἥλιος καυτερὸς κάπως τώρα ἀναζωογονοῦσε τὸ καθετί· οἱ λόγγοι καὶ τὰ ἡψηλά βουνὰ κουκουλόνονταν μὲ ὀλοπράσινη χλωρασιὰ κι ὁ κορυθαλὸς τὰ πρῶτά του τραγοῦδι' ἀχνολαλοῦσε κ' ἡ φύση ἐπλημμυροῦσεν ἀργὰ μὰ ὀλοένα ἀπὸ φῶς κι ἀπὸ μύρα. Τώρα οἱ παρθένες μὲ τὰ περίμορφα χυτὰ κορμιά

ἔπιαναν τὸ χορὸ καὶ μὲ τραγοῦδι ἁρμονικὰ τὸν ἐρχομὸ τῆς Ἀνοιξῆς προσχαιρετούσαν. Καὶ μοναχὰ ἡ κόρη τῶν χιονιῶν, ἀπόφευγε τὴ συναναστροφὴ καὶ τὴ διασκέδαση κ' ἦταν μελαχολικὴ κι ἀμίλητη. Γιὰ τίποτε δὲ παρὰπονιούντανε, ὅμως ἐδείχνονταν πῶς τὸ φῶς ἔσβυνε τριγύρω τῆς κ' ἡ ζωὴ σιγὰ-σιγὰ τραβιούνταν ἀπὸ μέσα τῆς.

Τὸ τελευταῖο χιόνι ἔλυνε, καὶ τὰ καταπράσινα λειβάδια κ' οἱ ἀνθοσπαρμένοι λόγγοι καὶ τὰ φουντωμένα δέντρα καὶ τὰ πουλιὰ περὶ-χαρὰ ἐτόνιζαν τὸν ἀνοιξιάτικο σκοπὸ τους.

Ἡ Χιονονεραῖδα γίνονταν πιὸ μελαχολικὴ, πιὸ κρύα καὶ πιὸ φοβισμένη, ἀπόφευγε τὸν ἥλιο ὅσο μπορούσε καὶ σὰν τὰ γιούλια κρύβονταν στοὺς ἴσκιους τῶν πηχτόφυλλων δέντρων. Μὲ τίποτα δὲν εὐχαριστιόντανε παρὰ μονάχα σὰν ἐλουζόνταν στὰ δροσερὰ ποτάμια καὶ πιπιλίζονταν στὶς γάργαρες πηγὲς καὶ τὶς νεροσυρμές.

Τ' Ἀη Γιάννη ἔφτασεν. Ὁ ξανθὸς ὀργασμὸς τῆς Ἀνοιξῆς τὸ καθετὶ τριγύρω του ζωντάνευε καὶ τὸ χωριὸ ἐγιόρταζε τῆς φύσης τὴν ἀνάστασι.

Τώρα ἡ παρθένα τῶν χιονιῶν ἦταν πιὸ λυπημένη παρὰ ποτέ, μὰ οἱ γειτόνισσες τὴν πῆραν μὲ τὸ στιανὶ σχεδὸν κοντὰ τους· ἔκαναν μπουκέτα κι ἀνθοστέφανα ἔπλεκαν καὶ μ' αὐτὰ στολίζονταν. Σὰ βράδυνασε ἀναψαν τὴ φωτιά· ἐμπήκανε ὅλες στὴ σειρὰ κι ἀρχίνησαν τὸ πῆδημα πᾶν' ἀπ' τὶς λαμπερὲς τῆς γλῶσσες. Ἡ χιονονεραῖδα ἦταν τελευταία. Κι ὅταν ἤρθ' ἡ σειρὰ τῆς καὶ πλησίασε κι αὐτὴ τ' Ἀη Γιάννη τὴ φωτιά, οἱ ἄλλες οἱ παρθένες ἓνα βαθὺ στεναγμὸ ἀκοῦσαν μόνο, καὶ γυρίζοντας δὲν εἶδαν τὴ χιονονεραῖδα παρὰ ἓναν ἀλαφρὸν ἀτμὸ π' ἀργοπετοῦσε κατὰ τὰ πλάτεια τ' οὐρανοῦ σ' ἓνα ὀλόλευκο συννεφάκι.